

алността. Напълно в духа на сантименталното четиво героинята преувеличава случващото се: „Той не е по моя характер. Човек рязък, суров, не знаейки що е любов, човек на грубата действителност, без никаква поезия, с душа суха, коравя, прозаична: това е той.“ и по-нататък: „Аз искам да последвам примера на Нора, героинята на Ибсена – сигурно ти си я виждала в София, – без да искам да му мисля за бъдещето.“ Вазов прокаква идеята, че под влияние на литературата, като се подражава на измислени персонажи, и то чужди на нашия бит и менталитет, не би могло да се живее спокойно, без сътресения. Дори в момента, когато се прощава с детето си, Любица се превъплъщава в друга жена и за пореден път разиграва своята роля в своята житейска пиеса: „Тя си помисли, не беше ли по-добре да пожертва себе си вместо тях? Но след минута пак се окуражи. Ами Нора не бе ли човек като нея и с две деца? Нали и тя ги напусна? Ако беше умряла, какво щяха да правят без нея? Нали щяха да се примирят и да живеят? Е добре, нека я считат за мъртва.“

Очевидно е, че писателят съвсем съзнателно развива сюжетното действие в две плоскости – игрова (в която нещата се случват като в прочетеното или видяното) и реална. По-нататък двете разменят местата си. Онова, което на пръв поглед се е струвало на героинята по-близо до мечтата за романтична любов, се оказва грубо и пошло, а семейството, което ѝ е изглеждало прозаично, се превръща в единственото житейско пристанище.

В повестта „Нора“ читателят се среща още веднъж с елементите на сензационната литература. Става въпрос за случайната среща на Любица с адвоката Станев във влака за София. Може да се потърси аналогия със срещата на Анна и Вронски или на княз Мишкин с Рогозин – оказали се съдбовни и в двата случая. Тук обаче очакванията на читателя не се оправдават. Младата жена се запознава не с пошлия си софийски ухажор, а със събеседник, който, за да минава времето на пътуването по-бързо, ѝ разказва ужасяващ криминален случай от своята практика. Извършено е злоево убийство и престъпницата е майка, умъртвила собствената си дъщеря от ревност. На пръв поглед общото между разказаното и онова, което предстои на героинята да преживее в столицата, е само в паралела с „любовния триъгълник“, но Вазов е имал и друга задача (като оставим настрана прекалените натуралистични подробности) – да уплаши своята разглезена и капризна героиня и да провокира угризения на съвестта ѝ. „Тая зловеца история я потресе. Тя с радост се видя сега освободена от неприятния спътник.“ Опомнянето е моментно и тя продължава замисленото – да напусне семейството си и да се установи при своята приятелка.

В хода на сюжетното действие писателят разказва за миналото на своите трима герои – една предистория, която има отношение към онова, което изживяват, и главно към начина, по който го правят – всеки посвоему. Любица е дъщеря на заможен човек, донася на съпруга си немалка зестра. Това е добре подчертано от Вазов. Тя е живяла в охолство, завършила е гимназия и спокойно се е посветила на любимите си френски романи. Когато заминава, тя знае, че за невръстното ѝ дете има кой да се погрижи. В къщата си има прислужница.

Съпругът ѝ Иван Гойчев е човек с образование. Завършил е в Белгия и явно се справя добре, защото е успял да направи кариера и да натрупа състояние. Писателят акцентира върху чувството му за отговорност. Тихов – софийският ухажор на Любица – е моден франт, без установена професия, пропилял цяло